

Scurt studiu despre venirea Domnului (5)

Învierea și judecata

Versete călăuzitoare: Evrei 9.27; Ioan 5.22-30

Evrei 9.27: Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, ...

Ioan 5.22-30: Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi vor trăi. Pentru că, după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiul al Omului. Nu vă minunați de aceasta, pentru că vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății. Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi; judec după cum aud și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.

Învierea

Existența eternă a sufletului

Când Dumnezeu l-a întocmit pe om, „i-a suflat în nări suflarea de viață; și omul a devenit un suflet viu” (Geneza 2.7). Astfel, omul este legat cu Dumnezeu; el își primește sufletul, suflarea, direct de la Dumnezeu, iar acest suflet există etern, indiferent dacă persoana ajunge la credință sau rămâne necredincioasă. În momentul morții trupesti, trupul, care este țărână, se întoarce în pământ, dar duhul se întoarce la Dumnezeu, care l-a dat (Eclesiastul 12.7).

Învierea trupului

În Ioan 5.29, Domnul Isus vorbește despre două învieri: una la „viață”, cealaltă la „judecată”. Învierea nu este același eveniment cu revenirea Domnului. Este adevărat că, la răpirea credincioșilor, cei morți în Hristos înviază trupest în același moment; dar acestea sunt două lucruri diferite.

1 Corinteni 15 dă detalii despre înviere, iar versetele 20-24 în special arată diferitele etape:

- Mai întâi Hristos, „cel dintâi rod” (1 Corinteni 15.20)
- apoi „cei ai lui Hristos, la venirea Lui” (1 Corinteni 15.23), inclusiv morții în Hristos vor fi înviați (1 Tesaloniceni 4)
- cei doi martori din Apocalipsa 11
- martirii care au murit în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 20.4-6)

Această înviere la viață, din care fac parte aceste grupuri, este numită și „cea dintâi înviere” (Apocalipsa 20.6). Cei care participă la cea dintâi înviere sunt complet eliberați de „a doua

moarte”, adică de separarea eternă a sufletului de Dumnezeu („prima moarte” înseamnă separarea sufletului de trup).

Apocalipsa 20.5 adaugă: „Ceilalți morți n-au înviat până când nu s-au împlinit cei o mie de ani”. Deci, deoarece toți credincioșii din toate timpurile au înviat, „ceilalți morți” sunt cei care au murit în păcatele lor. Îi întâlnim în Apocalipsa 20.12: „cei mari și cei mici, [care] stau înaintea tronului [mare și alb]” (Apocalipsa 20.12). Aceasta este învierea pentru judecată (Apocalipsa 20.13): „Dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20.15).

Trei judecăți

2 Corinteni 5.10 explică: „Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău”.

Privit în general, „scaunul de judecată al lui Hristos” este singurul care există. De fapt, nu există trei scaune de judecată diferite, ci mai degrabă trei citații la aceeași instanță. Este același Judecător în cele trei procese. Cu toate acestea, locul de judecată nu este același și nici cei care apar în fața instanței nu sunt aceiași oameni. Când vorbim aici despre scaunul de judecată al lui Hristos, îl avem în vedere pe cel în fața căruia cei răscumpărați „vor fi arătați”.

Scaunul de judecată al lui Hristos

Înfățișarea înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, unde toți credincioșii vor fi „arătați” (nu „judecați”), are loc *după* răpirea Bisericii (Adunării), dar *înainte de* nunta Mielului. Nu va fi posibil să ne bucurăm pe deplin de Domnul și de gloria Sa dacă mai există încă umbre între sufletul nostru și El. Totul trebuie să fie revelat, descoperit și pus în lumină. Răul trebuie să fie văzut ca atare, astfel încât să devenim pe deplin conștienți de harul prin care am fost curățați prin lucrarea lui Hristos. Binele nu are niciun merit, deoarece harul l-a lucrat; cu toate acestea, va exista o recompensă pentru bine.

Dar dacă roada Duhului nu a crescut în credincios, pentru că firea (carnea) a împiedicat-o, acest lucru va fi dezvăluit. Ne vom putea uita înapoi la tot drumul pe care Dumnezeu ne-a condus în har, unde ne-a ajutat, ne-a purtat și ne-a păstrat. Tot ceea ce a fost bun sau rău în sine va fi evaluat în conformitate cu judecata lui Dumnezeu. Noi nu vom fi condamnați, ci vom fi în deplin acord cu Dumnezeu, iar inimile noastre, care vor fi complet eliberate, I se vor închina cu îndrăzneală.

Privirea îndreptată spre scaunul de judecată al lui Hristos menține astfel în inima credinciosului conștientizarea măreției lui Dumnezeu ca Judecător, un sentiment care nu contrazice harul lui Dumnezeu. Dimpotrivă, harul Său va fi pe deplin revelat. Însă conștientizarea faptului că toți trebuie să ne înfățișăm înaintea acestui scaun al judecății ne îndeamnă, pe de o parte, să încercăm să fim plăcuți Domnului în toate lucrurile și, pe de altă parte, îi constrânge pe cei răscumpărați - simțind că păcătosul trebuie să apară în fața lui Dumnezeu - să „convingă” oamenii în vederea mântuirii lor, îndemnându-i: „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20).

Judecata celor vii (Matei 25.31-46)

Această judecată va avea loc atunci când „Fiul Omului va veni în gloria Sa ... și toate națiunile vor fi adunate înaintea Lui” (Matei 25.31,32). Aceasta va avea loc la venirea Domnului în glorie, când Împărăția Sa va fi instaurată pe pământ. Toți cei care sunt încă în viață pe pământ în acel moment se vor înfățișa înaintea „tronului de onoare”. Starea inimii lor va fi scoasă la

lumina în funcție de faptele lor, adică în funcție de comportamentul lor față de cei pe care Domnul îi numește „frații Săi”, adică cei care au vestit Evanghelia Împărăției. Credința este dovedită prin fapte. „Oile” vor moșteni Împărăția, dar „caprelor” El le va spune: „Plecați de la Mine, blestemaților, în focul etern, pregătit pentru diavolul și îngerii lui” (Matei 25.41).

Marele tron alb (Apocalipsa 20.11-15)

Această a treia judecată va avea loc după revolta finală, care va urma Împărăției de o mie de ani: „Pământul și cerul au fugit și nu s-a mai găsit loc pentru ele” (Apocalipsa 20.11; compară cu 2 Petru 3.10). Toți cei care au fost înviați, dar nu aduși la viață, toți cei care au murit în păcatele lor, vor apărea în fața acestei judecăți; ei vor fi „judecați fiecare potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.13). Aici nu mai este vorba de „a fi arătat”, pentru ca harul, care a curățat de toate păcatele și greșelile prin sângele lui Hristos și care a adus lucruri bune pentru Dumnezeu, să fie evidențiat în mod clar. Fiecare trebuie să dea socoteală pentru faptele sale. Nici unul dintre „răscumpărații Domnului” nu va apărea înaintea acestei judecăți, așa cum se spune în Ioan 5.24: „Cine crede ... are viață eternă și nu vine la judecată”; dar pentru păcătoșii care nu au fost curățați prin sângele lui Hristos, atunci nu există nicio speranță: „Care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu!” (1 Petru 4.17).

Trei caractere morale ale judecății

Distinctiv

Mai ales la revenirea Domnului - fie în momentul răpirii sfinților, fie la arătarea Sa în glorie - judecata are un caracter distinctiv: o separare clară și definitivă între cei care au viața și cei care nu o au.

Acest adevăr se regăsește mai ales în cele șapte parabole din Evanghelia după Matei:

1. **Parabola neghinei (Matei 13.24-43)**
„Atunci cei dreptii vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor”, în timp ce „cei care practică nelegiuirea îi vor arunca în cuptorul de foc” (Matei 13.41-43).
2. **Parabola năvodului (Matei 13.47-50)**
Ei „vor aduna [peștii] buni în vase, dar vor arunca afară pe cei răi”. Îngerii vor ieși „și vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti; și îi vor arunca în cuptorul cu foc”.
3. **Parabola nunții fiului de împărat (Matei 22.1-14)**
Acolo, oaspeții sunt așezați la masă în haine de sărbătoare, dar cel care nu purta hainele de nuntă a fost aruncat „în întunericul de afară”. Toți au fost împreună la masă până când a sosit împăratul! Abia când împăratul a venit să vadă oaspeții a avut loc separarea.
4. **Parabola robului care este pus peste casa stăpânului (Matei 24.45-51)**
El „îl va pune pe robul credincios peste toată averea sa”, în timp ce pe robul rău „îl va tăia în două și îi va rândui partea cu cei fățarnici”.
5. **Parabola celor zece fecioare (Matei 25.1-13)**
Fecioarele chibzuite, care aveau untdelemn în lămpile lor, intră cu mirele, în timp ce fecioarele nechibzuite se află în fața ușii închise.
6. **Parabola talanților (Matei 25.14-30)**
Robul credincios intră „în bucuria domnului”, în timp ce robul nefolositor este aruncat „în întunericul de afară”.

7. **Parabola oilor și a caprelor (Matei 25.31-46)**

Acolo, așa cum am văzut, cei neprihăniți vor intra „în viața eternă”, dar cei blestemați „vor merge la pedeapsă eternă”.

De șapte ori în Evanghelii găsim fraza: „Va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Matei 8.12; 13.42,50; 22.13; 24.51; 25.30; Luca 13.28).

Expresia „unul va fi luat, celălalt lăsat”, deși este folosită în legătură cu apariția Domnului în glorie, poate fi aplicată și din punct de vedere moral la răpirea credincioșilor.

Distribuirea

Judecata are un caracter de distribuire: există o recompensă pentru ceea ce harul a realizat. Această recompensă se referă la serviciul care a fost făcut, după cum am văzut în parabolele talanților și a robului care este pus să conducă casa stăpânului. Slujitorul credincios, care le-a dat semenilor săi mâncare la momentul potrivit, este apoi pus peste toate bunurile stăpânului. Pavel, care luptase lupta cea bună, terminase alergarea și păstrase credința, aștepta „cununa dreptății”, pe care Domnul i-o va da, nu numai lui „ci și tuturor celor care iubesc arătarea Lui” (2 Timotei 4.8).

Simbolul cununii este folosit în diferite moduri pentru a indica răsplata:

- „cununa gloriei” (1 Petru 5.4)
- „cununa vieții” (Iacov 1.12; Apocalipsa 2.10)
- „cunună” fără altă denumire pentru Filadelfia (Apocalipsa 3.11)
- „cununa nepieritoare” (1 Corinteni 9.25) și altele.

Răsplătirea

Datorită responsabilității personale, fiecare este răsplătit „potrivit cu lucrarea sa”, „după faptele sale”, „după comportamentul său”, fie el bun sau rău. 1 Corinteni 3.12-15 arată aceasta în contextul slujirii în casa lui Dumnezeu. Focul va testa lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea rămâne, va exista răsplată. Dacă lucrarea arde, va exista pierdere. Iar cel care distruge (strică) templul lui Dumnezeu va fi el însuși distrus (stricat). Robul din Matei 24.48, care avea numele de rob al Domnului, dar în realitate nu era, va avea partea lui cu cei fățarnici - răsplata pentru comportamentul său.

Nunta Mielului

În Luca 22.30, Domnul Isus le promite ucenicilor Săi că într-o zi ei vor sta la masa Sa. În Ioan 14, El le dă asigurarea că într-o zi vor fi cu El în casa Tatălui Său. În Ioan 17 spune că El vrea ca ei să vadă gloria Sa. El chiar spune în Luca 12.37 că El „Se va încinge și îi va pune să stea la masă și ... le va sluji”. Toate aceste expresii arată intimitatea și poziția pe care Domnul din ceruri dorește să le ofere pentru onoarea Sa celor ai Săi.

În Apocalipsa 19, nunta Mielului este relatată în același sens. Se spune despre mireasă: „I s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților”. Astfel, ea s-a pregătit *înainte de* nuntă. Această pregătire are loc pe pământ și constă în faptele drepte ale sfinților. Îmbrăcămintea de in subțire de aici nu este haina neprihănirii, haina albă dobândită pentru noi prin lucrarea lui Hristos, ci este rezultatul umblării noastre aici pe pământ. S-ar putea spune că noi țesem zi de zi fire noi în această haină pe pământ.

Dar înainte de judecata lui Hristos pentru prețuire - în timp, înainte de nunta Mielului – se va vedea valoarea firelor pe care le-am adăugat sau le-am țesut în ea. Aceasta este ceea ce se înțelege atunci când se spune: „Soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19.7). În mod similar, în conformitate cu 1 Corinteni 11.27-31, este de asemenea potrivit să ne examinăm înainte de a lua parte la Cina Domnului. Astfel, înainte de marea cină de nuntă din cer, totul este revelat de lumină. Examinarea noastră înaintea Cinei Domnului nu ar trebui să ne determine să ne abținem de la masă, ci să atingem din nou harul care ne-a cumpărat. Nimic nu va dezvălui acest har mai mult decât lumina judecății lui Hristos pentru prețuire. În conștientizarea deplină a harului, mireasa se va așeza la masă: „Și i s-a dat să se îmbrace ...” (Apocalipsa 19.8).

Dar nu numai atât. În legătură cu Cina Domnului este vorba despre Masa Domnului; acolo vestim moartea *Domnului*, în timp ce la nuntă avem banchetul *Mielului*. Desigur, Acela, a cărui moarte o vestim, este Mielul lui Dumnezeu și Mântuitorul; dar pe pământ, se vorbește despre Masa *Domnului* pentru a pune accentul pe drepturile Lui, care I se cuvin, și anume ascultarea și onoarea. În cer, nu este vorba de nunta Domnului, ci de nunta *Mielului*. Cel pe care mireasa Îl va avea alături de ea nu este doar Domnul ei, căruia I se închină, nu este doar Cel care va apărea apoi în gloria Sa, în puterea Sa, ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor, ci El este și *Mielul*! El este Cel care S-a sacrificat pentru mireasă, care a suferit pentru ea, ale cărui mâini străpunse arată durerea pe care a îndurat-o și dragostea Sa pe cruce. Durerea a trecut, dar dragostea de pe cruce rămâne eternă.

*Cinste, putere și glorie
fie Mielului pentru totdeauna!
Care ne-a spălat prin sângele Său,
cât de bine ne este nouă prin El!
În curând vom putea merge la banchet
și-L vom putea vedea acolo sus!
Da, vino, Doamne Isuse!*

Titlu original: „Courte étude sur la venue du Seigneur (5)”, (1949)

Sursa: www.bible-notes.org